

seford ei olnud nende mahha-jämist kuigi kauaks. Silmapilk olli mahhalastud hunt mitmekümneks rükkiks kistud ja ärraneel-
dud, ja — tullid jälle meie järrele.”

„Mart ütles: „Se lastminne ei aita üh-
tigi, midda ennam nemmad werd sawad,
sedda ennam nemmad tahtwad. Peagi jä-
wad meie hobbofed seisma, ja siis on wiim-
ne ots meil käes.”“

„Asi näitas ka nenda. Wannad hobbo-
fed ei jaksand ennam sureste — mo hirm
läks fangemaks, ei mitte nenda isfiennese,
waid ennam õe pärrast. Ma lastsin weel
monne mahha, ogga sest nüüd ennam su-
reste abbi ei nähtud, — ja ollid jo õiete
meie jures, muišt sani tagga muišt kõrwas,
ja näggin nende põllewaid filmi ja irwil
hambud, mis meid ahnesta püüdsid wõtta;
ja neid olli hirmus palju. Püüsi rohhi af-
kas lõppema, nüüd ei olnud ennam muud,
kui need kaks laetud püstolit weel tühjaks
lasta, ja siis pissokekse moógaga wasto hak-
kada.”

„Mart, kes sedda ka teadis, ütles: „Krah-
wi herra! üks lotus on mul weel, kui se läh-
háb, siis ehk woime weel ellusse jada. Siin
on warsti üks küttide hone, kui senna saak-
sime! — kui mitte, siis, — oh siis walmis-
tage selle kalli preillile püstoliga järsko sur-
ma — enne kui need hirmsad kiskjad tedda
omma hammastega purrustawad ja pool el-
lawalt ärra sõwad.”“

„Sedda kuuldes käis hirm ja jällestus min-
no ihhust ja hingest läbbi, et keif mo ihho far-
wad wärrisesid, ja ma näggin, kuida Mart
wessiste silmadega mo õe peäle watas. — Ni
kaua kui ma ellan ei lähhá se aeg mo melest
ära. Se mõtte, omma õdde mahha lasta,
läks mo hingest läbbi, — ei ma teinud sedda,
sest mo südda tundis, et weel üllewelt abbi
lota olli.”

„Tubba tullid murdjad lomad, tahtsid sa-
ni sisse hüppata. Mul olli püs pahhe-
mas ja mõõk parremas käes. Kui üks sani
sisse piddi hüppama, sai ta moógaga móda
Pead, et ta mahha langes.”